

Roboty budowlane	NORMA BRANŻOWA	BN-64 8941-09
	Roboty tynkowe TYNKI CYKLINOWANE Warunki techniczne wykonania	zamiast: BN-57/MB-3103

1. WSTĘP

1.1. Przedmiot normy. Przedmiotem normy są warunki techniczne wykonania tynków cyklinowanych.

1.2. Określenie. Tynki cyklinowane, zwane w dalszej treści normy "tynkami", są to tynki szlachetne rodzaju "C" wg PN-65/B-10101, obrabiane w trakcie zaprawy.

1.3. Odmiiany. W zależności od sposobu obrobienia powierzchni rozróżnia się następujące odmiany tynków:

- a/ cyklinowane deską nabitą gwoździami,
- b/ cyklinowane cyklina zębata,
- c/ cyklinowane cyklina rowkującą /grzebieniem/.

1.4. Zastosowanie. Norma ma zastosowanie przy wykonywaniu tynków na elewacjach budynków oraz wewnątrz pomieszczeń wymagających specjalnego wykończenia.

1.5. Norma związana

PN-65/B-10101 - Tynki szlachetne. Wymagania i badania techniczne przy odbiorze

2. WYMAGANIA TECHNICZNE

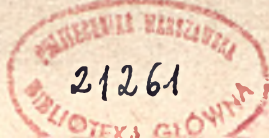
2.1. Warunki przystąpienia do robót. Do wykonywania tynków należy przystępować dopiero po ukończeniu wszelkich robót, których późniejsze wykonanie mogłoby spowodować uszkodzenie tynku oraz po przygotowaniu podkładu. Tynki zaleca się wykonywać w temperaturze od +10 do 25°C z tym, że przy wykonywaniu tynków zewnętrznych w chłodnej porze roku dopuszcza się prowadzenie robót bez specjalnych zabezpieczeń w temperaturach niższych, ale pod warunkiem, aby temperatura otoczenia tynkowanej powierzchni/mierzona termometrem minimalnym/ nie spadła w ciągu doby poniżej + 0°C. W przeciwnym przypadku konieczne jest zastosowanie środków ochronnych przewidzianych dla robót zimowych. Natomiast w lecie w okresie upałów dopuszcza się prowadzenie robót w temperaturze otoczenia powyżej +25°C pod warunkiem zapewnienia ochrony tynków zewnętrznych przed szybką utratą wilgoci według ustaleń p.2.3.3.

Instytut Techniki Budowlanej

Ustanowiona przez Dyrektora Instytutu Techniki Budowlanej dnia 30.XII. 1964 r. jako norma obowiązująca w zakresie wykonania robót od dnia 1 marca 1965 r. /Monitor Polski nr 24 poz.122/

Druk i rozpowszechnianie Zakład Reprodukcyjny i WDB. Warszawa, Królewska 27, tel. 27-72-81 wewn. 281. Zam. nr 226 z dnia 10.I.1969 r. Nakład 200+2 egz. Cena zł 3.-

Ark.druk.0,5

2.2. Materiały do wykonania podkładu i warstwy wierzchniej powinny odpowiadać wymaganiom PN-65/B-10101.

Przy tynkach kolorowych wykonywanych z zaprawy w całości przygotowywanej na budowie dobór barwy zaprawy na warstwę wierzchnią zaleca się wykonywać na podstawie 2 do 3 próbnych zarobów z różną, każdorazowo odważoną, ilością do datków barwiących.

Wg tych zarobów i wykonanych z nich próbek tynku należy obliczyć ilość potrzebnych składników i ustalić szczegółową recepturę dla zaprawy na warstwę wierzchnią.

Marka zaprawy na warstwę wierzchnią powinna być niższa lub co najwyżej równa marce zaprawy użytej na podkład.

Zaprawę należy przygotowywać w czystej mieszarce do zapraw lub ręcznie w szczelnej, czystej skrzyni.

Zaleca się wykonywać jako jeden zarób ilość zaprawy wystarczającą do otykania bez przerw całego pola ograniczonego liniami podziału elewacji, z tym jednak, że czas zużycia zaprawy nie powinien przekraczać 2 godzin.

Konsystencja zaprawy do warstwy wierzchniej, bez względu na sposób jej przygotowania (z odpowiednio dobranych składników albo z gotowej mieszanki), mierzona zagłębieniem stożka opadowego powinna wynosić:

8 - 9 cm dla zapraw drobnoziarnistych

7 - 8 cm dla zapraw średnioziarnistych

6 - 7 cm dla zapraw gruboziarnistych

Przy mechanicznym podawaniu zaprawy jej właściwa konsystencja powinna być ustalona doświadczalnie, ale nie powinna ona przekraczać 11 cm zagłębienia stożka opadowego.

2.3. Sposób wykonania tynku

2.3.1. Wykonanie podkładu powinno odpowiadać wymaganiom PN-65/B-10101.

Wszelkie akcenty architektoniczne podziału elewacji, jak np. boniowanie, powinny być wyrobione już w podkładzie.

Powierzchnię wykonanego podkładu należy falisto porysować lub naciąć w skośną siatkę co 5 do 10 cm. Na 1 - 2 godziny przed naniesieniem warstwy wierzchniej powierzchnia podkładu powinna być zwilżona wodą, a bezpośrednio przed rozpoczęciem nanoszenia - obficie zmoczona.

Jeśli od wykonania podkładu minęło już 2 dni, a nie można było przystąpić do nanoszenia warstwy wierzchniej, to podkład z zaprawy cementowo-wapiennej należy co najmniej dwa razy dziennie skrapiać wodą, zaś z zaprawy cementowej - co najmniej trzy razy na dzień i chronić przed promieniami słońca wg 2.3.3.

2.3.2. Wykonanie warstwy wierzchniej

2.3.2.1. Nanoszenie zaprawy. Do nanoszenia zaprawy tworzącej warstwę wierzchnią tynku zaleca się przystępować, gdy podkład jest jeszcze świeży, ale już uzyskał pewną twardość (nie wgniata się pod lekkim naciskiem palca), tj. po 1 - 2 dniach, zależnie od rodzaju zaprawy i temperatury. Przerwa między wykonaniem podkładu, a naniesieniem warstwy wierzchniej przekraczająca 7 dni jest niedopuszczalna.

Zaprawą o konsystencji wg 2.2. należy narzucać kielnią lub naciagać pacą na przygotowany wg 2.3.1. podkład i po ściągnięciu łata niezwłocznie zacierać na ostro. W przypadku stosowania zaprawy przygotowanej z suchej mieszanki rozpoczęcie narzutu nie powinno nastąpić wcześniej niż po 15 min. od chwili zarobienia mieszanki wodą. Grubość warstwy wierzchniej - wg PN-65/B-10101.

2.3.2.2. Czas rozpoczęcia cyklinowania. Do cyklinowania (polegającego na wyłuskiwaniu ziarn kruszywa z powierzchni zatartej zaprawy wg 2.3.2.3.) należy przystępować nie wcześniej niż po 6 godzinach i nie później niż po 16 godzinach od zatarcia powierzchni warstwy wierzchniej, gdy zaprawa dostatecznie stwardnieje. Określenie najodpowiedniejszego czasu rozpoczęcia cyklinowania należy przeprowadzić doświadczalnie na 2 - 3 próbkach tynku, przy czym jako tynk dostatecznie stwardniały należy uważać taki tynk, z którego powierzchni cyklina lub deska wyłuskuje ziarna kruszywa, a nie oblepia się zaprawą. W przypadku zbyt późnego rozpoczęcia cyklinowania, kiedy ziarna już zbyt mocno tkwią w zaprawie, cyklina tylko ściera ich powierzchnię, wskutek czego może się zmienić barwa tynku i mogą powstawać na nim jasne plamy.

Po określeniu właściwego czasu należy przestrzegać, aby dla wszystkich partii tynku cyklinowanie było wykonywane po upływie tego samego okresu od chwili zatarcia jego powierzchni.

2.3.2.3. Sposób cyklinowania powinien być dostosowany do wymaganej faktury. W zależności od rodzaju narzędzi należy użyć jednego z następujących sposobów:

- a) wykonać cyklinowanie deską nabitą gwoździami w odstępach równych jedno lub półtora-krotnemu wymiarowi najgrubszej frakcji kruszywa za pomocą pociągania lub lekkiego uderzania deską po powierzchni tynku, co pozwala uzyskać fakturę chropowatą o równomiernie rozrzuczonych wgłębieniach i wypukłościach;
- b) wykonać cyklinowanie cyklina zębata z prostokątnego kawałka blachy zabkowanego na jednej z dłuższych krawędzi, przy czym wielkość zębów powinna odpowiadać wymiarom ziarn zaprawy, za pomocą skrobania powierzchni tynku cyklina nachyloną w kierunku ruchu. Ruch cykliny powinien być ciągły, a nacisk równomierny i lekki, tak aby zęby cykliny tylko wyłuskiwały ziarna ślizgając się po powierzchni tynku, a nie ryły w niej bruzdy. Uzyskiwana faktura - podobna jak przy cyklinowaniu deską, ale bardziej zróżnicowana na drobno, średnio i gruboziarnistą;
- c) wykonać cyklinowanie cyklina rowkującą w postaci grzebienia z blachy lub drewna o zębach rozstawionych w odstępach nie mniejszych niż trzy-krotna średnica najgrubszych ziarn kruszywa, które może stanowić dodatkowe wykończenie powierzchni obrobionych wg "a" lub "b", albo być przeprowadzone bez uprzedniej obróbki. Rowkowanie należy wykonać wzdłuż prostej łaty, przenosząc ją po każdym przeciągnięciu o pół szerokości cykliny. Cyklina nie powinna wyrwać ani obruszać ziarn z przestrzeni między rowkami, ale dawać wyraźny rysunek powierzchni "czesanej". Zaleca się, aby kierunek rowków był pionowy.

2.3.2.4. Oczyszczenie powierzchni. Po zakończeniu cyklinowania danej partii tynku należy powierzchnię oczyścić z okruchów zaprawy za pomocą miękkiej, suchej szczotki lub pędzla. Po 3 lub 4 dniach zaleca się tynki cyklinowane przemyć wodą z mydłem lub 5-procentowym roztworem kwasu solnego i bezpośrodkowo po tym dokładnie zmyć wodą.

2.3.3. Ochrona tynków zewnętrznych. W okresie letnim w czasie upałów tynki należy chronić przed promieniami słońca, działającymi bezpośrednio na tynk dłużej niż dwie godziny w ciągu dnia (elewacja południowa), przez zasłania - nie matami itp. oraz zwilżanie wodą - z zachowaniem ostrożności, aby nie u - szkodzić wykonanego tynku.

Zabezpieczenia te należy stosować co najmniej przez pierwsze trzy dni od chwili nałożenia zaprawy.

W przypadku konieczności zakończenia robót tynkarskich w czasie deszczu, należy powierzchnie otynkowane osłaniać prowizorycznymi daszkami ochronnymi.

Należy dążyć do wykonania poszczególnych pól elewacji w warunkach atmosferycznych możliwie jednolitych.

2.4. Prawidłowość i dokładność wykonania robót oraz badania techniczne -
- wg PN-65/B-10101.

K O N I E C